

FALUSI MÁRTON

Holtomiglan alperes

Egy kávé megér a szerelem
 az Andrássy út hetvenkilenc alatt,
 s egy sonkás focacciát,
 mi tegnapról maradt.
 Egy kávé sem adnék házasságomért
 a Budaörsi út tizennyolcban,
 üzenj gyorsan,
 akarod-e a Szarvasi
 presszógépet megtartani,
 a postaládába mikor dobod be
 kulcsaidat, írd meg!
 Hiszen soronként változik a címzett,
 házszámoként vált irányt a koszorúér
 szívem Szív utcai domborművein,
 mire az újév
 fűszeres, bíbor Glühwein
 kortyaival kezd fűteni.
 Minden áldott reggel Presszót nyitok
 tovább vetemítvén a hevedert
 kipakolt, hideg titok
 bejáratán, lantatván bevedelt,
 drága
 rumosüveg fenekére hágva.
 Egy átkozott presszóra
 sem invitálok
 a holtomiglan alperes felet,
 kit főnöke, magas szeszfok koholtja,
 versem romkocsmájából
 elszeret.
 Lúdbőrözöm fém önkényuralmától:
 sarló, kalapács, ásó,
 kapa, nagyharang...
 egymástól a közös költségnél fogva
 választanak el napra nap.
 Félreteszek két kilowattóra
 fogyasztást vékony wolframszálba, jussom,
 késünk pengeélét, hogy ne csorbuljon,
 elfelezzük a rozskenyérszetben.
 Mondd, meddig lehet jogtisztán szeretnem?
 Egyedül a forradalmi acélék
 rozsdamentes az Ötvenhatosok terén,

és a gőzfelhőt sugdosó kávégép
 Teó romolhatatlan mosolyában,
 míg pultot mos oly zavartan s vidáman.
 Szárítójáról, mely színültig telik,
 leesik és ripityára török
 fehérén csillogó nevetése,
 egy-egy csésze,
 mikor ott ülök, szemközt véle
 a forgó-surrogó bárskéken –
 késleltetett találkozásokat
 szalasztok el ennyiféleképpen,
 megoldandó, ki miért és hogyan
 hibázott, mert bünt is jog teremt:
 más nő se viselné el természetem.
 Azt hiszed, mint szűkölő kutya,
 kaparom küszöbödöt,
 és hübriszt afféle juta-
 lomfalatként katarzis követ?
 Még ha jogodban áll is
 e gyomorkeserút lefőzni,
 mit vársz, milyen banális
 választ tőlem:
 az én jogom nem ősi,
 hogy, mit szerelemre kuporgattunk,
 szakításra költsem?
 Nem tékozlok el, ne félj,
 veritékünk vér-gyümölcsét e csődben...
 Teó, tudod, kitől a szenvedély
 tovább lobog,
 nos, van közte és köztem
 valami, amelyhez nem férkőztem
 közelebb, ám ha boldogok,
 miattad, csak miattad lesziünk.
 Szerves tőzeggé bont mind e bűn
 és szervetlen vágy,
 mi belőlem téged kipurgált.
 Átmosva zaccá porladsz filterekben,
 aromádat szürcsöltem, lélegeztem,
 hogy éltesse, ha rútul
 vagy szépen belém pusztulsz!

Rekviem egy karácsonyért

In memoriam Bohn Edit

*Iramlik szíved az intenzíven,
gépeken tornázik sok kicsi szerv.
Égi körökre köt örök Isten,
kihajtva tüdődből holdnyi vizet.*

*Lassan ürül sejtekből a vér is,
pumpált szusz az összehajtogatott,
rossz gumimatracból. Jaj, ki érti,
ez a semmi lét mitől legnagyobb?*

*Kosztümöt öltöttél Szentestére –
táskádig bezsákolt, visszaadott
Szent László. Kis fokozatra véve
mikróztunk infúziós tasakot.*

*Dédunokádat nem, válasomat
megélhetnéd, ám fel sem áldozák
Jézust, ki nem sírt föl, meg sem fogant.
Torodhoz főztél töltött káposztát.*

*Negatívban iramodik szíved,
felhasított fényképek ideje.
Fekszel ráncatlanul, kifeszítve,
bekapcsol egy monitor, kifejez.*

*Házadra sár tapad, gyűrődik út.
Óriás Hold süpped közeledben.
Olyan iramban távolodj, simulj,
hogy elcsöndesítsen, fölemeljen.*

Csendélet